

Beste mensen,

Geloven is een persoonlijke zaak. Het gaat om mijn verhouding tot God. Ik ben gedoopt toen ik zei dat ik geloofde dat Jezus mijn verlosser was. Ik kon niet iemand anders in mijn plaats laten dopen. Ik ben verantwoordelijk voor wat ik doe. Toen ik die keus maakte kon ik alleen voor mijzelf spreken.

Toch heeft geloven ook iets met andere mensen te maken. Jezus zegt, waar twee of drie in Mijn Naam samen komen, daar ben Ik in uw midden. Geloven doe je ook met anderen samen. Jezus riep in het begin 12 leerlingen, allemaal verschillende karakters, maar samen volgden zij Hem.

Na de opstanding van Jezus ontstond de gemeente als een groep van mensen, men deelde samen het geloof in lief en leed, men bemoedigde elkaar, men vierde samen avondmaal, men zong samen. Verbonden met elkaar en met Christus.

Mensen hebben het verlangen naar persoonlijke vrijheid, maar we zijn toch ook sociale wezens. Met een netwerk van medemensen gaan veel dingen in het leven soepeler. Gemeenteleden worden wel broeders en zusters genoemd, alsof ze familie van elkaar zijn, kinderen van één Vader. Een gemeente wordt wel een lichaam genoemd, waarbij de afzonderlijke leden goed gecoördineerd met elkaar samenwerken. Je kunt je aan elkaar spiegelen en van elkaar leren. Psalm 133 bezingt hoe goed het is als men als broeders (en zusters) in harmonie leeft. Beethoven schreef muziek bij het gedicht; Alle Menschen werden Brüder.

Af en toe loopt de praktijk wel eens anders. Als er in de Bijbel over broers en zusters wordt gesproken is het vaak geen pais en vree. Ze zijn elkaars concurrenten, of het nu Kaïn en Abel waren of de zoons van vader Jacob, of de zusters Rachel en Lea. Zelfs bij de discipelen ging de strijd wel over wie de meeste was. In de kerkgeschiedenis hebben gelovigen elkaar regelmatig in de haren gezeten. Elke ketter heeft zijn letter, er kwamen scheuringen. Moet je dan zeggen dat samen je geloof beleven in één gemeente iets onmogelijks is. Kun je dan maar beter in je eentje geloven, je kunt ook thuis bidden en Bijbellezen, dan vermijd je ruzie.

In deze tijd nu het samenkomen lastiger is, dat de vorm van de dienst aan beperkingen is gebonden merk je meer wat voor waarde het heeft je geloof samen te beleven, samen zingen, bidden, avondmaal vieren, desnoods debatteren. Een samenkomst is een ontmoeting met God, maar ook met elkaar.

Ik denk dat een gemeente een leerschool is, een proeftuin waar mensen leren met vallen en opstaan, hun geloof in praktijk te brengen, daar hebben we anderen voor nodig. Het gaat om de verhouding met God, en van die met de naaste. Dat was vroeger zo, dat is ook vandaag nog.

We maken nu omstandigheden mee die het niet altijd makkelijk maken je geloof gemeenschappelijk te beleven. Maar ook in het verleden is toch de boodschap van Jezus Christus doorgegeven aan een volgende generatie. Christenen van nu mogen in deze tijd wegen vinden. Toen gaf de Heilige Geest leiding en troost, we mogen voor nu vragen om inspiratie van boven: daal als in tijden van ouds op ons neer, Heilige Geest.

Een goede Sabbat gewenst.

Roel Dijk